

UZASADNIENIE

A. Z. został oskarżony o to, że w okresie od 1 czerwca 2016 r. do dnia 8 września 2016 r. w W., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił odpłatnie w datach bliżej nieustalonych M. K., środków odurzających w postaci heroiny około dwudziestu razy w ilości każdorazowo po jednej działce po jednej działce o nieustalonej wadze, za każdym razem za kwotę po 50,- zł.; tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 1 czerwca 2016 roku do dnia 8 września 2016 roku w W. przy ul. (...) (w bramie numer (...)) A. Z. sprzedawał innym osobom środki odurzające w postaci heroiny. A. Z. zajmując się tym, działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Osobą, która kupowała od A. Z. środki odurzające w postaci heroiny był M. K., który co najmniej 3 – krotnie nabył od wyżej wymienionego mężczyzny heroinę o nieustalonej wadze za kwoty po 50 złotych za sztukę.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci: częściowych wyjaśnień oskarżonego A. Z. (k.75-75v i k.166), częściowych zeznań świadka M. K. (k. 14-17, k. 18-19, k. 46, z akt sprawy III K 447/18 – k. 49-52, k. 55-57, k. 131-133, z akt III K 409/17 – k. 84-89, k. 90-95, k. 381, k. 405, k. 1055-1058), a także dokumentów w postaci: postanowienia o wyłączeniu materiałów ze śledztwa (k. 1-2), protokołu zatrzymania M. K. (k. 10), protokołu przeszukania M. K. (k. 11-13), tablic poglądowych (k. 18-19, k. 30-31), protokołu okazania wizerunku (k. 26-28), odpisu wyroku dot. M. K. (k. 34), danych z KRK (k. 41, k. 125-127, k. 148-150, k. 210-212), opinii psychologicznej dot. M. K. (k. 52-54), protokołu zatrzymania oskarżonego A. Z. (k.63), protokołu przeszukania (k.67-68), protokołu przeszukania mieszkania (k. 69-70), protokołu przeszukania osoby (k.71-72), informacji CZSW (k. 131-133), odpisów wyroków w sprawach III K 447/18 i III K 407/17 dot. M. K. (k. 184-185), danych z KRK z 17 stycznia 2019 roku (k. 197).

Oskarżony A. Z. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie zna M. K. i pierwszy raz słyszy o takim człowieku. Wyjaśnił, że nie pamięta co robił w czasie stawianego mu zarzutu, chyba pracował, ale nie pamięta jak nazywał się ten warsztat. W tym czasie mieszkał na ul. (...), na ul. (...) też przyjeżdżał, aby odwiedzić mamę, ale nie przebywał tam. Ponadto wskazał, że nie ma kontaktu z narkotykami, nie zażywa ich i nie wie gdzie jest jego ojciec (k. 75-75v).

Podczas rozprawy głównej oskarżony A. Z. również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, zaś po odczytaniu jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego potwierdził je (k. 166).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał jedynie w niewielkim zakresie wyjaśniania oskarżonego A. Z. jako wiarygodne tj. odnośnie okoliczności, że zdarzało mu się przebywać na ul. (...) w W.. Natomiast w pozostałym zakresie wersja zdarzeń przedstawiona przez oskarżonego, w tym również jego nie przyznanie się do winy stanowią w ocenie Sądu linię obrony zmierzająca do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełniony czyn. W szczególności Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzeczył on, aby znał M. K., który z kolei rozpoznał oskarżonego jako osobę, która udzielała mu środków odurzających w postaci heroiny, wskazując przy tym ile razy doszło do tych transakcji oraz za jaką kwotę i był tej okoliczności pewien.

Sąd jako wiarygodne uznał zeznania M. K. złożone przez niego w dniu 8 września 2016 roku, który wskazał czasookres i miejsce udzielania mu przez A. Z. środków odurzających w postaci heroiny, podając przy tym za jaką kwotę nabywał środki odurzające i ile razy doszło do sfinansowania tych transakcji. Sąd uznał te zeznania świadka jako spontaniczne,

świadek nie był wówczas przesłuchiwany w związku z podejrzeniem, że to oskarżony A. Z. ma handlować narkotykami. W tym miejscu zauważyć należy, że świadek nazywał oskarżonego imieniem K., jednak po okazaniu świadkowi tablic z wizerunkiem 4 mężczyzn rozpoznał na jednej z nich A. Z., dodatkowo opisując jego wygląd oraz posiadanie przez niego tatuaży na obu rękach. Nadto świadek podczas tego przesłuchania wskazał także na okoliczność, iż ojciec A. Z. także zajmował się udzielaniem narkotyków, co także znajduje swoje potwierdzenie w materiale dowodowym, albowiem został on skazany m. in. w sprawie prowadzonej przed tut. Sądem w III Wydziale Karnym w sprawie o sygn. akt III K 447/18. M. K. po okazaniu mu tablic poglądowych bez najmniejszego problemu rozpoznał także ojca oskarżonego – M. Z., jako osobę, która udzielała mu narkotyków. Świadek w sposób logiczny i przekonujący wytłumaczył dlaczego używał imienia K. określając w ten sposób A. Z., czy też A. określając w ten sposób M. Z.. W toku kolejnych przesłuchań świadek konsekwentnie przedstawiał okoliczności dotyczące przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, padając przy tym czasookres, ilość tych spotkań, rodzaj narkotyku jaki osk. mu udzielał oraz za jaką kwotę.

Podnieść należy, że świadek M. K. był w postępowaniu przygotowawczym przesłuchiwany z udziałem biegłego psychologa. Biegła w opinii stwierdziła, że świadek wykazywał zdolności do adekwatnego relacjonowania faktów i opisywania okoliczności zdarzeń, jakie były przedmiotem przesłuchania. Psycholog nie miała zastrzeżeń co do jego poziomu inteligencji, sprawności percepcji i efektywności procesów pamięciowych. W wypowiedziach świadka psycholog nie zaobserwowała tendencji do fantazjowania, konfabulacji, czy też świadomego zniekształcania. W ocenie psychologicznej uzyskane zeznania świadka mogły stanowić wartościowy materiał dowodowy (k.52-54).

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. K. składanych podczas przesłuchania w sprawie III K 409/17, albowiem świadek kategorycznie zaprzeczył, aby oskarżony A. Z. udzielał mu środków odurzających, eliminując tym samym winę oskarżonego w tej konkretnej sprawie. M. K. wskazał wówczas, że przedstawione przez niego uprzednio zeznania były kłamstwem. Po odczytaniu świadkowi uprzednio składanych przez niego zeznań wskazywał, że to nie on podpisywał się pod protokołami oraz, że nie czytał ich, zasłaniał się niepamięcią, a nawet mówił, że był bity przez funkcjonariuszy Policji i zastraszany. Sąd zwrócił jednak uwagę również na inne informacje podawane przez świadka odnośnie okoliczności, iż był on zastraszany, otrzymywał głucho telefony lub telefony z groźbami. Zdaniem Sądu to właśnie te okoliczności miały wpływ na treści jego dalszych zeznań. Mając powyższe na uwadze Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w powyższy zakresie, albowiem nie potrafił on w sposób logiczny i sensowny wytłumaczyć zmiany swojego stanowiska.

Sąd uznał opinię sądowo – psychologiczną za wiarygodną i w pełni podzielił stanowisko w niej wyrażone, albowiem została ona sporządzona przez osobę dysponującą rzetelną i fachową wiedzą specjalistyczną oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym po przeprowadzeniu stosownych badań.

Sąd za wiarygodne uznał również pozostałe dokumenty zaliczone w poczet materiału dowodowego, albowiem zostały one zgromadzone zgodnie z zasadami procedury karnej i nie budziły wątpliwości. Nie ma żadnych podstaw, aby odmówić im przymiotu rzetelności. Również żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości. W szczególności Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty w postaci: postanowienia o wyłączeniu materiałów ze śledztwa (k. 1-2), protokołu zatrzymania M. K. (k. 10), protokołu przeszukania M. K. (k.11-13), tablic poglądowych (k. 18-19, k. 30-31), protokołu okazania wizerunku (k. 26-28), odpisu wyroku dot. M. K. (k. 34), danych z K. (k. 41, k. 125-127, k. 148-150, k. 210-212), protokołu zatrzymania oskarżonego (k. 63), protokołu przeszukania (k. 67-68), protokołu przeszukania mieszkania (k. 69-70), protokołu przeszukania osoby (k. 71-72), informacji CZSW (k. 131-133), odpisów wyroków w sprawach III K 447/18 i III K 407/17 dot. M. K. (k. 184-185), danych z KRK z 17 stycznia 2019 roku (k. 197).

Przedmiotem ochrony w art. 59 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zdrowie i życie społeczeństwa przed działaniami, które prowadzą do nielegalnej podaży środków o właściwościach narkotyzyjących, których używanie powoduje degradację zdrowotną.

Heroina jest środkiem odurzającym (art. 4 pkt 26 Uopn), zaliczanym do grupy I - N (poz. 75 załącznika nr 1 Uopn).

Udzielenie innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej dokonane jest z chwilą ukończenia czynności zmierzających do przekazania konkretnej osobie środka lub substancji. Nie jest tu konieczne objęcie

udzielanego środka odurzającego lub substancji psychotropowej we władztwo drugiej osoby. Udzielenie następuje już z chwilą bezpośredniego kontaktu z konkretnym nabywcą, wiąże się już z aktem "zbywania" (zob. wyrok SA we Wrocławiu z 30.9.1999 r., II AKa 290/99, OSA 1999, Nr 11-12, poz. 81). Udzieleniem jest również pozostawienie umówionej porcji środków odurzających lub substancji psychotropowych we wskazanym wcześniej, w drodze porozumienia między udzielającym a nabywcą, miejscu, nawet jeżeli nabywca nie odbierze "towaru". Zachowanie wyczerpujące znamię udzielenia zachodzi tylko, gdy istnieje współdziałanie dwóch konkretnych osób: udzielającego i odbiorcy.

Udzielanie oznacza czynność przekazania środka odurzającego jedynie wtedy, gdy sprawca sprzedaje go osobie będącej konsumentem narkotyku, a więc gdy środek ten ma służyć zaspokojeniu własnych potrzeb nabywcy.

Na stronę przedmiotową przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii składają się podejmowane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej czynności polegające na: udzielaniu innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwianiu użycia albo nakłanianiu do użycia środka odurzającego lub substancji psychotropowej. Jest to przestępstwo znamienne celem osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej.

Korzyść majątkowa to zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów poprzez przysporzenie majątkowe, zmniejszenie lub uniknięcie strat albo uniknięcie lub zniesienie obciążeń składników majątkowych danej osoby (fizycznej, prawnej lub innej jednostki organizacyjnej, w tym struktury przestępczej). Korzyść majątkowa to korzyść, którą da się określić w pieniądzu. Korzyść osobista natomiast polega na zaspokojeniu potrzeb o charakterze niematerialnym lub takich, w których korzyść inna, niż majątkowa ma charakter dominujący. Określenie „korzyść majątkowa lub osobista” zawarte w art. 115 § 4 k.k., oznacza korzyść zarówno dla siebie, jak i dla innej osoby.

Sąd w niniejszej sprawie opierając się na wiarygodnych zeznaniach M. K. z postępowania przygotowawczego z dnia 8 września 2016 roku oraz 25 maja 2017 roku z udziałem psychologa, kiedy wskazał jednoznacznie, że oskarżony A. Z. udzielił mu środka odurzającego w postaci heroiny, przy czym przyjmując wszelkie wątpliwości na korzyść oskarżonego, Sąd uznał, że było to co najmniej 3 – krotnie, za każdym razem za kwotę 50 złotych.

W tym stanie rzeczy Sąd ustalił iż oskarżony A. Z. udzielił M. K. środka odurzającego w postaci heroiny, podając przy tym czasookres popełnienia tego czynu na przestrzeni ok. 3 miesięcy, jednak nie podając konkretnych dni.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał A. Z. za winnego tego, że w nieustalonych dniach w okresie od 1 czerwca 2016 r. do dnia 8 września 2016 r. w W., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił odpłatnie M. K., co najmniej 3 krotnie, środków odurzających w postaci heroiny w ilości każdorazowo po jednej działce o nieustalonej wadze, za każdym razem za kwotę po 50,- zł., czym wyczerpał znamiona występku określonego w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd w niniejszej sprawie ustalił, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie ustawowe znamiona wskazanego przestępstwa, udzielając co najmniej trzykrotnie odpłatnie M. K. środka odurzającego w postaci heroiny i pobierając za każdą tych z transakcji kwotę 50 złotych.

Za zarzucany czyn Sąd wymierzył A. Z. na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 37b k.k. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go na podstawie art. 35 §1 k.k. do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd przyjął, że nie była ona znaczna, uwzględniając niedługi – trzymiesięczny, okres działania oskarżonego, polegającego na udzieleniu M. K. co najmniej 3 działek środków odurzających.

Z drugiej jednak strony, Sąd uwzględnił okoliczności obciążające. Na niekorzyść oskarżonego przemawia uprzednia karalność oskarżonego oraz wysoka społeczna szkodliwość, a także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa mu przypisanego, co przejawia się zwłaszcza w tym, iż heroina jest środkiem silnie działającym i niszcącym zdrowie. Ponadto oskarżony popełnił w/w czyn w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, tj. odsprzedaży z zyskiem.

Zgodnie z art. 37b k.k. w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat – 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2. W pierwszej kolejności wykonuje się wówczas karę pozbawienia wolności, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Wymienione wcześniej okoliczności obciążające w stosunku do oskarżonego A. Z., wskazują jednak na jego znaczną demoralizację, która w oczywisty sposób rzutuje na stopień jego winy i wysokość kary. Oskarżony bowiem po raz kolejny wykazał lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, popełniając kolejne przestępstwo. W tym stanie rzeczy orzeczona kara winna uświadomić oskarżonemu nieopłacalność podobnego zachowania w przyszłości i nieuchronność sankcji za popełnione przez niego kolejne przestępstwo. Zdaniem Sądu dopiero tak wymierzona oskarżonemu, przy zastosowaniu art. 37b k.k., spełni swe cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz w zakresie społecznego oddziaływania.

Kara ta, w ocenie Sądu, jest adekwatna do zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wykonanie kary 3 miesięcy w warunkach izolacji penitencjarnej będzie stanowić dla oskarżonego zasłużoną dolegliwość. Należy jednak zauważyć, że Sąd mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności, kierując się też celami wychowawczymi jakie kara winna spełnić wobec oskarżonego, orzekł karę pozbawienia wolności w jej dolnej granicy, bowiem przestępstwo określone w art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. zagrożone jest karą pozbawienia wolności w wymiarze od roku do lat 10, natomiast przy zastosowaniu art. 37b k.k., Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Również orzeczona kara ograniczenia wolności w wymiarze 10 miesięcy, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, nie jest karą wymierzoną w jej górnej granicy, bowiem kara ta mogła być orzeczona w wymiarze do 2. lat. Zdaniem Sądu, orzeczona kara 10 miesięcy ograniczenia wolności, łącznie z orzeczoną krótkoterminową karą pozbawienia wolności, będzie właściwie wpływać na oskarżonego i kształtować społecznie pożądaną jego postawę, w szczególności poczucie odpowiedzialności oraz potrzebę przestrzegania porządku prawnego.

Biorąc pod uwagę, że oskarżony A. Z. uzyskał korzyść majątkową w zamian za udzielenie innej osobie narkotyków Sąd uznał za zasadne orzec wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przypisanego mu przestępstwa poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa kwoty 150 złotych.

Sąd mając na uwadze charakter popełnionego przez oskarżonego A. Z. czynu, które potencjalnie przyczyniło się do pogłębiania stale rosnącego zjawiska narkomanii i dlatego powinien partycypować w społecznych kosztach zwalczania tego zjawiska i profilaktyki antynarkotykowej. W tym stanie rzeczy na podstawie art. 70 ust. 4 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł wobec niego obowiązek uiszczenia nawiązki na cel zapobiegania i zwalczania narkomanii na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., w kwocie 6.000 złotych uznając, że kwota ta w realny sposób pomoże odpowiednim instytucjom realizować w./wym. cele.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. od A. Z. Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70,- złotych tytułem zwrotu wydatków oraz 240,- zł. tytułem opłaty, łącznie tytułem kosztów sądowych kwotę 310,- (trzystu dziesięciu) złotych. Sąd wziął pod uwagę, w szczególności jego sytuację majątkową, tj. zatrudnienie w firmie (...) Sp. z o.o. na stanowisku handlowca oraz osiągania stałego źródła dochodu, uiszczenie powyższych kosztów nie będzie stanowiło dla niego nadmiernego uszczerbku.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w wyroku.